

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 12 Φεβρουαρίου 2004

(Υπόθεση C-61/04)

(2004/C 106/35)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Μηνά Κωνστατινίδη, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, άσκησε στις 12 Φεβρουαρίου 2004 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— Να διαπιστώσει ότι η Ελληνική Δημοκρατία μη θεωρώντας τις απαραίτητες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες προκειμένου να συμμορφωθεί με την οδηγία 2000/76/EK⁽¹⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 4ης Δεκεμβρίου 2000, για την αποτέφρωση των αποβλήτων, ή εν πάσει περιπτώσει μη ανακοινώνοντας τις εν λόγω διατάξεις στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που επέχει δυνάμει του άρθρου 21 της εν λόγω οδηγίας.

— να καταδικάσει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και επιχειρήματα

Η προδεσμία μεταφοράς της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη έληξε στις 28 Δεκεμβρίου 2002.

⁽¹⁾ ΕΕ L 332 της 28.12.2000, σ. 91

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Oberlandesgericht Hamm με διάταξη της 27ης Ιανουαρίου 2004, στην υπόθεση

(Υπόθεση C-73/04)

(2004/C 106/36)

Με διάταξη της 27ης Ιανουαρίου 2004, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 17 Φεβρουαρίου 2004, το Oberlandesgericht Hamm, στο πλαίσιο της εκκρεμούς ενώπιόν του διαφοράς μεταξύ Brigitte και Marcus Klein κατά 1) [...], 2) [...] και 3) Rhodos Management Ltd., ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης, δυνάμει του άρθρου 3 του Πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971, για την ερμηνεία της σύμβασης της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (στο εξής: Σύμβαση των Βρυξελλών), επί των ακόλουθων ερωτημάτων:

1. Εμπίπτουν στην έννοια «υποθέσεις μισθώσεων ακινήτων» του άρθρου 16, σημείο 1, περίπτωση α', της Σύμβασης των Βρυξελλών, όπως ισχύει κατόπιν της τρίτης σύμβασης προσχωρήσεως της 26ης Μαΐου 1989, διαφορές ως προς τη χρήση εξοχικού διαμερίσματος, συγκεκριμένου τύπου και σε συγκεκριμένο τόπο, για ορισμένη ημερολογιακή εβδομάδα κάθε έτος και για χρονικό διάστημα 40 ετών, ακόμη και όταν η οικεία σύμβαση παρέχει ταυτοχρόνως και κατ' ανάγκην την ιδιότητα του μέλους λέσχης, της οποίας το κύριο καθήκον συνίσταται στη διασφάλιση της ασκήσεως του εν λόγω δικαιώματος χρήσεως για τα μέλη της;

2. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, ισχύει η αποκλειστική διεθνής δικαιοδοσία του άρθρου 16, σημείο 1, περίπτωση α', της Σύμβασης των Βρυξελλών και για απαιτήσεις οι οποίες γεννήθηκαν στο πλαίσιο μισθωτικής σχέσεως αυτού του είδους, πλην όμως ουδόλως σχετίζονται με τη μίσθωση από νομικής και ουσιαστικής απόψεως, και δη για την απαίτηση επιστροφής του εκ παραδρομής επιπλέον καταβληθέντος τμήματος του τιμήματος για τη χρήση του εξοχικού διαμερίσματος ή για την εγγραφή στη λέσχη;

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Arbeitsgericht Berlin με διάταξη της 14ης Ιανουαρίου 2004 στην υπόθεση Veronika Richert κατά VK GmbH Service Gesellschaft für Vermögenszuordnung und Kommunalisierung mbH

(Υπόθεση C-81/04)

(2004/C 106/37)

Με διάταξη της 14ης Ιανουαρίου 2004, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 18 Φεβρουαρίου 2004, το Arbeitsgericht Berlin, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Veronika Richert και VK GmbH Service Gesellschaft für Vermögenszuordnung und Kommunalisierung mbH που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων να αποφανθεί επί των εξής προδικαστικών ερωτημάτων:

1. Έχει η οδηγία 98/59/EK⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 20ής Ιουλίου 1998, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών που αφορούν τις ομαδικές απολύσεις την έννοια ότι ως «απόλυση» κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας νοείται η καταγγελία της σύμβασης εργασίας, ως πρώτη πράξη για τον τερματισμό της σχέσεως εργασίας, ή μήπως με τον όρο «απόλυση», νοείται η διακοπή της σχέσεως εργασίας μετά την εκπνοή της προδεσμίας προειδοποίησεως;

2. Στην περίπτωση που με τον όρο «πώληση» νοείται η καταγγελία της συμβάσεως εργασίας πρέπει, κατά την οδηγία, τόσο η διαδικασία διαβουλεύσεων, κατά την έννοια του άρθρου 2, της οδηγίας, όσο και η διαδικασία κοινοποιήσεως, κατά την έννοια των άρθρων 3 και 4 της οδηγίας, να ολοκληρώνονται πριν από την καταγγελία των συμβάσεων εργασίας;
3. Στην περίπτωση που ως «απόλυση» νοείται η πραγματική διακοπή της σχέσεως εργασίας, αρκεί, σε σχέση με τις διατάξεις της οδηγίας, η διαδικασία διαβουλεύσεως να διεξάγεται μετά την καταγγελία των συμβάσεων εργασίας;

(¹) ΕΕ L 225, σ. 16

Αίτηση αναιρέσεως της Audi AG κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δευτέρo τμήμα) της 3ης Δεκεμβρίου 2003 επί της υποθέσεως T-16/02, Audi AG κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), η οποία ασκήθηκε στις 20 Φεβρουαρίου 2004 (τηλεομοιοτύπημα: 18.2.04)

(Υπόθεση C-82/04 P)

(2004/C 106/38)

Η Audi AG άσκησε ανáιρεση, στις 20 Φεβρουαρίου 2004 (τηλεομοιοτύπημα: 18.2.04), ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δευτέρo τμήμα) της 3ης Δεκεμβρίου 2003 επί της υποθέσεως Audi AG κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), T-16/02. Η αναιρεσίουσα εκπροσωπείται από τους Preu Bohlig & Partner, Rechtsanwälte, Leopoldstr. 11 a, D-80802 München (Μόναχο).

Η αναιρεσίουσα ζητεί από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων:

1. Να αναιρέσει την απόφαση του Πρωτοδικείου της 03.12.2003 επί της υποθέσεως T-16/02 (¹), καθόσον απέρριψε την προσφυγή και καταδίκασε την προσφεύγουσα και νυν αναιρεσίουσα στα δικαστικά έξοδα·
2. να ακυρώσει την απόφαση του πρώτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) της 08.11.2001 επί της υποθέσεως R 0652/2000-1·
3. να καταδικάσει το Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) στα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των δικών.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα:

Παράβαση του κοινοτικού δικαίου, ιδίως ως προς την εφαρμογή των διατάξεων του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (²) και του

κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 40/94 του Συμβουλίου για το κοινοτικό σήμα (³):

— Η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση στηρίζεται επί εσφαλμένης εφαρμογής του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ, του κανονισμού 40/94. Η απόφαση έχει ως βάση τη διαπίστωση των προηγουμένως επιληφθέντων οργάνων ότι ο συνδυασμός γραμμάτων «TDI» έχει τη σημασία «Turbo Diesel Injection» ή «Turbo Direct Injection». Η διαπίστωση αυτή διαμορφώθηκε κατά παράβαση, αφενός, του ουσιαστικού περιεχομένου του ως άνω κανόνα και, αφετέρου, των οικείων γενικών διαδικαστικών αρχών. Τα πρότερον επιληφθέντα όργανα και η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση δεν παρέχουν ενδείξεις και αιτιολογία όσον αφορά το πού και με ποιόν τρόπο το «TDI» εμφανίζεται στην κοινή γλώσσα. Οι διαπιστώσεις, οι οποίες αφορούν το ζήτημα με ποιά από τις σημασίες του συνδυασμού γραμμάτων «TDI» οι ερωτηθέντες συναλλασσόμενοι ταυτίζουν το σήμα «TDI», παραμένουν καθαρές εικασίες. Εν προκειμένω δεν μπορεί να διαπιστωθεί συγκεκριμένη σύνδεση της έννοιας του σήματος «TDI» με τα επίμαχα εμπορεύματα/υπηρεσίες στην αντίληψη των ερωτηθέντων συναλλασσομένων. Ως εκ τούτου, είναι νομικώς εσφαλμένη η άποψη ότι για το δηλωθέν σήμα «TDI» συντρέχει λόγος απαραδέκτου εκ του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ, του κανονισμού 40/94.

— Το σκεπτικό της αποφάσεως του Πρωτοδικείου επί της προβληθείσας από την προσφεύγουσα παραβάσεως του δικαίου, ότι δηλαδή η απαγόρευση καταχωρήσεως των σημάτων «TDI» αντιβαίνει στο άρθρο 7, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94, είναι εσφαλμένο. Ουδόλως αιτιολογείται η επίδικη εκτίμηση ότι το σήμα είχε επικρατήσει στις συναλλαγές. Η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση στερείται αιτιολογίας και στο μέτρο που μόνον γενικώς βεβαιώνεται, αλλά με αυτά τα πραγματικά περιστατικά δεν αποδεικνύεται, ότι το αιτηθέν σήμα είχε αποκτήσει διακριτικό χαρακτήρα δια της χρήσεως σε άλλα από τη Γερμανία κράτη μέλη. Σχετική αιτιολογία δεν περιλαμβάνεται σε κανένα σημείο της αποφάσεως.

— Η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση καθώς και οι αποφάσεις του ΓΕΕΑ, οι οποίες αποτελούν τη βάση της, παραβιάζουν τη γενική αρχή της αυτεπάγγελτης έρευνας και την εξ αυτής απορρέουσα αρχή της συγκεκριμένης εξετάσεως μιας αιτήσεως ως προς τους λόγους απαραδέκτου της καταχωρήσεως. Η έχουσα εφαρμογή θεμελιώδης αρχή της αυτεπάγγελτης έρευνας περιλαμβάνει την υποχρέωση της δημόσιας αρχής να διαπιστώσει συγκεκριμένα και να αποδείξει ποια σημασία έχει ένα λεκτικό σήμα κατά την αντίληψη των ερωτηθέντων συναλλακτικών κύκλων. Εν προκειμένω η αρχή της αυτεπάγγελτης έρευνας παραβιάστηκε προς βλάβη της προσφεύγουσας.

(¹) Μη δημοσιευθείσα ακόμη στη Συλλογή.

(²) ΕΕ L 11, σ. 1.

(³) ΕΕ L 303, σ. 1.